

Beelden maken me milder voor mezelf!

“ Ik pieker soms en denk veel na over mezelf – ben ik wel goed bezig? Maar de beelden leren me loslaten als ik zie wat ik voor de kinderen beteken en wat zij voor elkaar betekenen!”

Drie videofragmenten staan op mijn netvlies gebrand. Drie gesprekken met de videocoach staan in mijn geheugen gegrift.

1. We bekijken samen het fruitmoment. Op een bepaald moment hoor ik mezelf tegen T. zeggen “zit eens stil en zet je benen mooi onder tafel”. Ik geef aan dat ik dat fragment wil bekijken want dit komt nu plots zo streng over. De videocoach zet de beelden stil. We kijken in detail en zien dat T. zich scheef op zijn stoel zet om zijn hoofd te kunnen draaien naar A., die net op dat moment iets vertelt over de klasuitstap van de dag. Dit geeft me inzicht! Ik blijf beleefd zijn en een goede organisatie van het fruitmoment belangrijk vinden om de rust na schooltijd te bewaren en te zorgen dat elk kind goed aan tafel zit. Maar ik zie nu ook dat kinderen het fruitmoment als een gezellig moment onder elkaar beschouwen: ze willen elkaar kunnen zien en horen.
2. We bekijken samen een groepsspel buiten, een hele uitdaging: met wel 20 kinderen speel ik ‘schipper mag ik overvaren’. Het is fijn om de beelden nu en dan te kunnen pauzeren en te zien hoe de kinderen elk op hun manier mee spelen en de opdrachten uitvoeren. Ik geniet. Maar op het einde sta ik versteld. Om de overgang te maken naar het fietsen, rond ik het spel af met een groepsknuffel. Ik zie hoe alle kinderen enthousiast naar mij lopen en elkaar een knuffel geven. Ik zie ook hoe E. begint te wenen en hoe ik hem daarbij een knuffel geef. Ik had zijn nood aan troost zeker gezien op het moment zelf maar nu pas zie ik ook waarom hij weende: hij werd geplet tussen twee andere kinderen in de groepsknuffel. Maar wat we dan verder zien doet me iets! Ik zie hoe M. naar E. toestapt en hem een pluimpje geeft. Net het pluimpje waar hij tijdens ‘schipper mag ik overvaren’ de hele tijd mee wou spelen maar was kwijt geraakt. Ik ben onder de indruk, vooral ook omdat ik dit niet van M., die soms uitdagend gedrag stelt naar mij, had verwacht. Dit laat me helemaal anders naar haar kijken. Ze daagt mij misschien soms uit, maar nu zie ik haar ten volle in haar mooie betekenis voor andere kinderen.
3. We bekijken samen het moment waarop ik de oudere kleuters hun jas laat aandoen om naar buiten te gaan. Alle kinderen halen hun jas van de kapstok en wie klaar is, komt in een cirkel rond mij op de grond zitten. H. komt naast mij staan en kijkt me vragend aan met de jas in de hand. Ik help om de jas aan te doen. Ik had zijn hulpvraag goed begrepen blijktbaar, want ik zie hem op de beelden lachend bevestigen. Maar net op dat moment

beginnen ook drie meisjes aan elkaar te trekken in de cirkel op de grond. Ik wil de rust bewaren in de groep kinderen die hun jas al aan hebben en opper het idee om elk om de beurt een liedje te zingen en de anderen te laten raden. Ik begin alvast enthousiast met een K3 liedje. H. blijft rond mij cirkelen. En dan zie ik plots iets mooi! K., die tot dan toe aan het praten is met zijn buurvrouw in de cirkel, zet zich recht en draait zich naar H. Hij helpt om de rits van de jas dicht te doen en de muts op zijn hoofd te zetten. H. bevestigt met een knik en gaat dan ook zitten. Ongelooflijk, hoe snel deze interactie gaat, en hoe vanzelf dit verloopt zonder veel woorden. Ik wordt meteen streng voor mezelf en voel me schuldig dat ik niet alle signalen bij H. heb gezien. Maar de videocoach helpt me om te zien welke signalen ik WEL heb gezien en op maat heb beantwoord. Zo komt er plaats om te genieten van het inzicht dat de kinderen elkaar op heel natuurlijk helpen!

Drie videofragmenten en drie gesprekken met de videocoach waaruit ik telkens hetzelfde kan besluiten: ik heb een belangrijke betekenis voor de kinderen (ik kan hen veel leren en helpen) maar de kinderen hebben ook een belangrijke betekenis voor elkaar. Als ik in 1 woord zou mogen samenvatten wat videocoaching is, dan zeg ik nu: “je ziet mij maar even, maar ik heb veel te geven!” Het is hun perspectief, dat van de kinderen, dat ik nu beter heb leren zien.

Ik ben (was) iemand die elke avond nadenk over mijn werkdag. Ik laat als het ware de dag dan als een film afspelen in mijn hoofd en denk na “Wat heb ik goed gedaan en vooral wat kon ik beter doen?”. Ik denk veel na over mezelf en twijfel ook vaak “Ben ik wel goed bezig?”. Maar het traject van videocoaching maakt me milder voor mezelf! Ik heb een ruimere blik gekregen: ik bekijk niet meer alles vanuit (een strengheid voor) mezelf, maar ik denk nu vooral vanuit de kinderen. Ik kruip meer in hun hoofd en dus pieker ik minder over mezelf. Ik kan loslaten. Wat geeft dit ruimte!

Nele, De Marientjes Nieuwpoort
Begeleidster buitenschoolse kinderopvang